

172.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 stycznia 1950 r.

w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi warunkami służby.

Na podstawie art. 8 ust. 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) — Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwała:

I. Pracownikom państwowym, objętym art. 4 pkt. 5) ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39), a szeregowanym do grup V—I oraz objętym art. 4 pkt. 3), a zatrudnionym na stanowiskach administracyjnych, szeregowanych do tychże grup lub równorzędnych, o ile wykazują ponadprzeciętną inicjatywę oraz posiadają wybitną znajomość i znaczną praktykę w zakresie powierzonych im spraw, a w szczególności fachowcom technikom, zatrudnionym w administracji państwowej, — może właściwy Minister przyznać specjalny dodatek do uposażenia w wysokości nie przekraczającej 50% uposażenia zasadniczego danego pracownika.

Pod określeniem „właściwy Minister” rozumie się Ministra, który dysponuje kredytami na płace pracowników objętych niniejszą uchwałą.

Pracownikom państwowym I i II instancji urzędów zespolonych dodatek ten przyznaje, na wniosek właściwego Wojewoicy, Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z resortowym Ministrem.

Pracownikom państwowym objętym art. 37 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 4 lutego 1949 r., specjalny dodatek do uposażenia przyznaje szef właściwego urzędu.

II. Dodatek, o którym mowa w ust. I, może być przyznawany w granicach ilości stanowisk, ustalanych globalnie dla każdego resortu na okres jednego roku, w drodze uchwały Prezydium Rządu.

III. Przyznanie dodatku specjalnego następuje na zgóry ustalony okres czasu. Właściwy Minister, a w odniesieniu do pracowników wymienionych w ust. I zd. 4 s. f właściwego urzędu, może przedłużyć okres pobierania dodatku, jak również — w razie stwierdzenia, że wyniki działania pracownika nie są zadowalniające — wstrzymać wypłacanie dodatku przed upływem określonego terminu.

IV. Ministrowie i szefowie właściwych urzędów będą przyznawać dodatek, o którym mowa w tej uchwale, kierując się zasadą, że dodatek ten może być przyznawany jedynie niewielkiej ilości pracowników o wyjątkowych kwalifikacjach.

Wysokość dodatku, w granicach 50% uposażenia zasadniczego, winna być ustalona na podstawie indywidualnej ośmy kwalifikacji i stopnia odpowiedzialności pracownika.

Ministrowie, względnie szefowie właściwych urzędów powiadomią co miesiąc Prezesa Rady Ministrów o wykozystaniu niniejszej uchwały, dołączając imienny spis osób, którym przyznany został ten dodatek, wraz z uzasadnieniem, zgodnie z instrukcją, którą wydał Prezes Rady Ministrów.

V. Dodatek, o którym mowa w niniejszej uchwale, nie może być przyznany tym pracownikom państwowym, którzy na mocy szczególnych przepisów otrzymują ponad wyjątkowe, obliczane według zasad obowiązujących w odniesieniu do ogółu pracowników państwowych, jakkolwiek dodatkowe stałe wynagrodzenie za czynności dodatkowe lub zleczone albo kwalifikacje specjalne, lub dodatkowe wynagrodzenie, uzależnione od ilości i wyników wykonanej pracy.

VI. Dodatek, o którym mowa w niniejszej uchwale, nie podlega podatkom i od wynagrodzeń.

VII. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu i wszystkim zainteresowanym Ministrom.

VIII. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1950 r.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

173.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lutego 1950 r.

w sprawie wynagradzania pracowników Głównej Komisji Arbitrażowej za prace w godzinach nadliczbowych.

Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39), Rada Ministrów uchwała:

§ 1. Pracownikom Głównej Komisji Arbitrażowej przyznaje się za udział w posiedzeniu zespołu orzekającego, odbywającym się w godzinach pozaurzędowych, bez względu na czas jego trwania, odrębne wynagrodzenie w następującej wysokości:

radcom Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej do spraw orzecznictwa	750.— zł
st. inspektorom, st. radcom, inspektorom i radcom Głównej Komisji Arbitrażowej	500.— zł
referendarzom, nodreferendarzom i sekretarzom Głównej Komisji Arbitrażowej	400.— zł

§ 2. Łączna suma wynagrodzenia, przewidzianego w § 1, nie może w ciągu miesiąca przekraczać należności, przypadającej za udział w ośmiu posiedzeniach, bez względu na ilość posiedzeń, w których pracownik uczestniczył na zlecenie swej władzy przełożonej w ciągu tego miesiąca.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrowi Skarbu.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 15 listopada 1949 r.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

174.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lutego 1950 r.

w sprawie powołania Kolegiów w naczelnych władzach państwowych.

Rada Ministrów uchwała:

§ 1. 1. W Ministerstwach oraz w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego tworzy się Kolegia, działające pod przewodnictwem Ministra względnie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Kolegia noszą nazwę „Kolegium Ministerstwa (nazwa)” względnie „Kolegium Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego”.

§ 2. 1. W skład Kolegium wchodzi Podsekretarze Stanu w Ministerstwie oraz członkowie, mianowani i odwoływani przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra z grona pracowników zajmujących kierownicze stanowiska w danym resorcie.

2. Zastępcą Przewodniczącego Kolegium jest Podsekretarz Stanu, wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra.

3. Członkowie Kolegium, mianowani na podstawie § 2 ust. 1, mogą w stosunkach urzędowych obok dotychczasowego tytułu używać tytułu „Członek Kolegium Ministerstwa (nazwa)”.

§ 3. 1. Kolegium jest stałym organem doradczym Ministra.

2. Minister poddaje obradom Kolegium sprawy, wymienione w § 4.

3. W przypadkach nagłych Minister może nie poddać sprawy (§ 4) pod obrady Kolegium, obowiązany jest jednak zawiadomić o tym Kolegium na najbliższym posiedzeniu.

§ 4. Do zakresu działania Kolegium należy:

1) rozpatrywanie i uchwalanie projektów planów pracy Ministerstwa oraz sprawozdań o wykonaniu tych planów;

2) rozpatrywanie i uchwalanie projektów zbiorczych planów gospodarczych resortu oraz sprawozdań o wykonaniu tych planów;

3) systematyczne rozpatrywanie sprawozdań o pracy departamentów (biur) i komisji, działających w danym Ministerstwie, jak również centralnych urzędów i instytucji podległych Ministrowi;

4) rozpatrywanie i uchwalanie projektów planów i metod sprawozdania pracy jednostek organizacyjnych, określonych pod 3);